

บทสรุป และข้อเสนอแนะ (Conclusion and Recommendations)

สาระสำคัญในบท ประกอบด้วย

- 5.1 ข้อจำกัดในการศึกษาและข้อเสนอแนะ
- 5.2 บทสรุป
- 5.3 การนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

5.1 ข้อจำกัดในการศึกษาและข้อเสนอแนะ

ข้อจำกัดในการศึกษาครั้งนี้ ประกอบไปด้วย 3 ด้าน ซึ่งจะนำเสนอพร้อมกับข้อเสนอแนะ โดยจะนำเสนอตามลำดับ

□ **ข้อจำกัดแรก** เครื่องมือ "สถาปนิกเดินดิน" ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแนวทางเดียวกับเครื่องมือมนุษยวิทยาเดินดิน ซึ่งเป็นกระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพในการเก็บข้อมูลเชิงลึกในพื้นที่ ข้อค้นพบที่ได้จากการศึกษาโดยผ่านกระบวนการสถาปนิกเดินดิน จึงมีลักษณะเฉพาะ ที่เกิดจากผู้เก็บข้อมูลเฉพาะกลุ่มที่มีพื้นฐานด้านสถาปัตยกรรม แม้ว่าข้อมูลจะถูกรวบรวมมาจากหลายแหล่ง ทั้งจากเอกสาร หัตถ์ภูมิ จากการเดินสำรวจพื้นที่ การพบปะพูดคุยสัมภาษณ์ผู้คนในชุมชนจากหลากหลายกลุ่ม อย่างไรก็ตามหากเพิ่มจำนวนผู้ให้ข้อมูล หรือปรับเปลี่ยนเครื่องมือวิจัย โดยใช้ผู้ช่วยภาคสนามที่มีพื้นฐานความรู้ในศาสตร์อื่นๆ อาจส่งผลต่อข้อค้นพบที่มีความแตกต่างในรายละเอียดได้

ข้อเสนอแนะ การเพิ่มจำนวนผู้ให้ข้อมูล และการเลือกใช้เครื่องมือในการศึกษาพื้นที่ หรือโดยใช้ทีมผู้ช่วยภาคสนามที่มีพื้นฐานความรู้ในแขนงอื่น เป็นความท้าทายสามารถพัฒนาสู่การศึกษาเปรียบเทียบ ซึ่งช่วยให้การศึกษามีมิติด้านภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชนมีมุมมองที่หลากหลาย เพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือแก่การวิจัยเชิงคุณภาพยิ่งขึ้น ยกตัวอย่างเช่นการจัดทำแผนที่ภูมิทัศน์วัฒนธรรมที่บูรณาการจากหลากหลายสาขาวิชา ซึ่งอาจพัฒนาต่อยอดจาก "แผนที่สถาปนิกเดินดิน" ให้สมบูรณ์ในภาพรวมยิ่งขึ้น

□ **ข้อจำกัดที่สอง** แม้ว่าเครื่องมือในการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลภูมิทัศน์วัฒนธรรมสามารถนำไปประยุกต์ใช้สำหรับศึกษาองค์ประกอบของภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชนในพื้นที่อื่นๆ ทั้งองค์ประกอบเชิงกระบวนการ และเชิงกายภาพ อย่างไรก็ตามข้อจำกัดของการศึกษาโดยมีชุมชนเฝ้าชน้ำ

เป็นกรณีศึกษาเพียงแห่งเดียว ผลการศึกษาที่ได้จึงสะท้อนสภาพภูมิทัศน์วัฒนธรรมที่มีลักษณะเฉพาะพื้นที่ ดังนั้นแนวทางและข้อเสนอแนะในการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชน สำหรับชุมชนอื่นๆ จึงต้องปรับประยุกต์ใช้โดยคำนึงถึงความเหมาะสมในแต่ละบริบท

ข้อเสนอแนะ การศึกษาภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชนริมน้ำ ในพื้นที่อื่นๆ ควรได้รับการสนับสนุนเพื่อต่อยอด และขยายผลการศึกษาในประเด็นดังกล่าว ให้ได้ข้อมูลและข้อเสนอแนะที่หลากหลายยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม การจัดทำแนวทางปฏิบัติในรายละเอียดสำหรับจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชนไผ่ขอน้ำเป็นข้อเสนอแนะสำคัญเชิงพื้นที่ ซึ่งควรได้รับการขยายผลและพัฒนาเป็นต้นแบบสำหรับเผยแพร่แก่สาธารณะ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปประยุกต์ปฏิบัติได้อย่างเหมาะสม

□ ข้อจำกัดที่สาม เนื่องจากการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ อยู่ภายใต้กรอบระยะเวลาอันจำกัด ดังนั้นผลจากการศึกษาจึงออกมาเป็นเพียงข้อมูลที่แม่นยำ เพียง ณ ช่วงเวลาหนึ่ง องค์ประกอบของภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชนทางกายภาพ และเชิงกระบวนการจึงเป็นสภาพที่อธิบายปรากฏการณ์ของชุมชนไผ่ขอน้ำที่สะท้อนความเป็นจริงในช่วงระยะเวลาหนึ่งระหว่างดำเนินการวิจัย เช่นเดียวกับแนวทางและข้อเสนอแนะในการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชน ที่ได้จากการศึกษาจักเป็นประโยชน์สูงสุดและสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน เมื่อหน่วยงาน หรือผู้ที่เกี่ยวข้องนำไปประยุกต์ปฏิบัติในพื้นที่จริง ณ ช่วงเวลาที่เหมาะสมดังกล่าว

ข้อเสนอแนะ ข้อมูลและการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์วัฒนธรรมในแต่ละชุมชน ควรได้รับการศึกษาอย่างต่อเนื่อง และควรบรรจุไว้ในแผนงานในระดับพื้นที่ ยกตัวอย่างเช่น การจัดทำแผนที่ภูมิทัศน์วัฒนธรรมเพื่อเป็นฐานข้อมูลและติดตามความเปลี่ยนแปลงเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับแต่ละชุมชน เพื่อให้การจัดการเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง หลีกเลี่ยงผลกระทบจากการขยายตัวของเมือง เพื่อคงรักษาไว้ซึ่งมรดกภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชน และหลีกเลี่ยงความสูญเสียเอกลักษณ์เฉพาะของแต่ละชาติ ซึ่งเป็นประเด็นศึกษาที่ทำหายในอนาคตอันใกล้ของการร่วมกลุ่มประเทศอาเซียน

5.2 บทสรุป

การศึกษาแนวทางในการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชนไผ่ขอน้ำ นำมาซึ่งการค้นหาลักษณะภูมิทัศน์วัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์โดดเด่น ทั้ง 11 องค์ประกอบ **องค์ประกอบเชิงกระบวนการ** ได้แก่ การใช้ประโยชน์ที่ดินมีความหลากหลาย แต่การใช้สอยพื้นที่ส่วนใหญ่ใช้เพื่อการเกษตร กระบวนการดังกล่าวสะท้อนพื้นที่ทำมาหากิน และกิจกรรมการดำรงชีพ และส่งผลต่อสภาพภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชนเกษตรกรรมในบ้านไผ่ขอน้ำได้ชัดเจนที่สุด หากแบ่งเขตโซนตามแนวขนานแม่น้ำ

การใช้ประโยชน์ที่ดินของชุมชนไผ่ขื่อน้ำมีลักษณะคล้ายกับชุมชนริมน้ำทั่วไป โดยจำแนกได้ 3 เขต ได้แก่ พื้นที่อยู่อาศัย (Waterfront zone) ถัดออกไป คือ พื้นที่สวน (Orchard zone) และห่างไกลออกไปจากแม่น้ำเป็นพื้นที่นา (Paddy field zone) **การรวมกลุ่มการปกครอง** อยู่ภายใต้การบริหารขององค์การปกครองส่วนตำบลมะตูม การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ และทางสังคม **การปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อม** เห็นได้จากภูมิปัญญาในการอยู่อาศัยร่วมกับน้ำทั้งในหน้าแล้งและหน้าน้ำ การปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตการสัญจรจากทางน้ำ ปริมาณเป็นการสัญจรทางบก และ**วัฒนธรรมประเพณีดั้งเดิม และองค์ประกอบเชิงกายภาพ** ได้แก่ **โครงข่ายการสัญจร**ที่มีหลากหลาย ที่เป็นเอกลักษณ์ คือ ตรอก ซอก ซอย ทางเดินเท้าลาดเลาะระหว่างละแวกบ้านได้ **การแบ่งเขตแดนเขตที่ดิน** โดยใช้ระบบ อำด้าอ่าแดง เป็นปัจจัยภายในที่ช่วยชะลอการเปลี่ยนซื้อขายที่ดิน ทำให้ชุมชนไผ่ขื่อน้ำยังคงรักษาเอกลักษณ์สถาปัตยกรรมพื้นถิ่น และสภาพภูมิทัศน์วัฒนธรรมยังคงบรรยากาศเดิมๆ อยู่ได้จนถึงทุกวันนี้ **พืชพรรณไม้** หากไม่รวมพื้นที่นาและเรือสวน จะพบสวนที่แทรกตัวไปกับสถาปัตยกรรม ใน 3 รูปแบบ อาทิเช่น สวนครัว สวนไม้ดอกไม้ประดับ และสวนริมตลิ่ง ที่แทรกตัวแต่งแต้มพื้นที่สีเขียวแทรกตัวภายในชุมชนไผ่ขื่อน้ำ **อาคารและสิ่งปลูกสร้าง** รูปแบบสถาปัตยกรรมที่สะท้อนเอกลักษณ์ เรือนไม้ดั้งเดิม หลังคาจั่วผสมปีกนก เรือนยกใต้ถุนสูงผนังโปร่งระบายอากาศ ช่องลมระบายอากาศ ระเบียงไม้และลวดลายารูปแบบต่างๆ ซุ้มทางขึ้นบันไดสถาปัตยกรรมใจดี องค์ประกอบที่ทำจากไม้ไผ่ ตุ่มและภาชนะกักเก็บน้ำ และองค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมอื่นๆที่โดดเด่น **กลุ่มก๊อกรการตั้งถิ่นฐาน** และการขยายเรือนแบบเครือญาติ ลักษณะที่เป็นวงล้อม และลักษณะที่เป็นพงสายในทิศทางตั้งฉากกับแม่น้ำ **โบราณสถานที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์** ของชุมชน และ**องค์ประกอบภูมิทัศน์วัฒนธรรมขนาดเล็กอื่นๆ** เช่น ยุงข้าว สะท้อนให้เห็นการคงอยู่ของวัฒนธรรมการเพาะปลูกข้าว ศาลาริม ที่นั่งริมทางขนานน้ำ ป้ายชื่อคุ้ม รั้วบ้านและราวตากผ้าไม้ไผ่ ตุ่ม และภาชนะกักเก็บน้ำ อย่างไรก็ตามผลจากการศึกษาสะท้อนให้เห็นแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชนไผ่ขื่อน้ำ ซึ่งมีลักษณะผสมผสานระหว่างสังคมเกษตรกรรม และสังคมเมืองมากยิ่งขึ้น หากไม่มีแนวทางการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมที่เหมาะสม ย่อมนำไปสู่การสูญเสียอัตลักษณ์สำคัญได้ ข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษา ในการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชนไผ่ขื่อน้ำ ประกอบด้วย 3 แนวทางหลัก โดยจะสรุปพอสังเขป ตามลำดับดังนี้

การพัฒนาเชิงกายภาพ (Physical/hardware development) ได้แก่ การจัดลำดับความสำคัญของภูมิทัศน์วัฒนธรรม การเลือกแนวทางที่เหมาะสมในการจัดการ ผ่านกระบวนการมีส่วนร่วม และการบูรณาการแผนงานด้านการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ผลการศึกษาองค์ประกอบภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชนสะท้อนเอกลักษณ์สำคัญของชุมชนไผ่ขื่อน้ำที่แตกต่างจากชุมชนทั่วไป ข้อมูลดังกล่าวไม่เพียงแต่เป็นองค์ความรู้สะท้อนมรดกวัฒนธรรมของชุมชน แต่ยังเป็นเสมือนเครื่องมือสำคัญในติดตามการเปลี่ยนแปลง การคงรักษาไว้ การจัดการ และการพัฒนาเชิงกายภาพอย่างเหมาะสม โดยคำนึงถึงความเชื่อมโยงกับองค์ประกอบภูมิทัศน์วัฒนธรรมของชุมชนไผ่ขื่อน้ำในภาพรวม และรายละเอียดได้อย่างเหมาะสมในระยะยาว

การพัฒนาเครื่องมือ (Social/ Software development) เป็นกลไกขับเคลื่อนทางสังคม แบ่งออกเป็น 2 ช่วง ได้แก่ ระยะแรก คือ การเก็บรวบรวมสภาพภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชน และการจัดทำแผนที่ภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชน ระยะยาว เพื่อจัดทำยุทธศาสตร์และแผนงานเฉพาะด้านการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชน รวมทั้งการศึกษาผลกระทบและติดตามตรวจสอบการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชนอย่างต่อเนื่อง และการจัดทำแนวทางปฏิบัติสำหรับจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรม ผ่านกระบวนการมีส่วนร่วม

การพัฒนาจิตสำนึก (Heartware development) ในการตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าของภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชน โดย การให้ความรู้ เผยแพร่ และแลกเปลี่ยนแนวคิดด้านภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชน กระบวนการมีส่วนร่วม การสร้างเครือข่ายในการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชน และการให้รางวัลชุมชนต้นแบบด้านการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรม

กลไกสำคัญของทั้ง 3 แนวทาง คือ การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องในการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชนในระดับพื้นที่ ดังแสดงรายละเอียดในแผนภาพที่ 5.1

แผนภาพที่ 5.1: แนวทางการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชน

จากการทบทวนวรรณกรรมแนวทางการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ และแนวทางของ UNESCO สะท้อนให้เห็นข้อจำกัดในการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชนแบบแยกส่วน แม้ว่าผลการศึกษาจะสะท้อนภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชนไผ่ขื่อน้ำ ในลักษณะแบบแยกองค์ประกอบ ทั้งเชิงกายภาพ และเชิงกระบวนการ อย่างไรก็ตามงานวิจัยนี้เสนอแนวทางในการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชนโดยเชื่อมโยงในภาพรวมอย่างบูรณาการ

นอกจากนี้ข้อมูลองค์ประกอบภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชนไผ่ขื่อน้ำ และแนวทางการจัดการยังเป็นประโยชน์แก่หลายภาคส่วน ไม่เพียงแต่เป็นการพัฒนาเครื่องมือเก็บข้อมูล ในแบบฉบับสถาปนิกเดินดิน ที่บูรณาการร่วมกับกระบวนการเรียนรู้นอกชั้นเรียน แต่ยังประโยชน์โดยตรงแก่หน่วยงานท้องถิ่น โดยเฉพาะองค์การบริหารส่วนตำบลในการนำแนวคิดไปประยุกต์ปฏิบัติใช้บริหารจัดการและพัฒนาในระดับพื้นที่ และประการสำคัญ คือ ประโยชน์แก่ภาคชุมชนซึ่งเป็นเจ้าของภูมิทัศน์วัฒนธรรมโดยตรง ในการทบทวนและตระหนักถึงความสำคัญ เข้าใจคุณค่า และจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมในชุมชนของตนเองอย่างเหมาะสม ความร่วมมือของทั้งสามภาคส่วน ล้วนแล้วแต่เป็นองค์ประกอบในการพัฒนาแนวทางเพื่อบริหารจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชนอย่างเหมาะสมในระยะยาว ดังจะนำเสนอในหัวข้อถัดไป

5.3 การนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

การนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ ปรากฏให้เห็นใน 3 รูปแบบ ดังจะนำเสนอตามลำดับ

❖ **ประโยชน์ที่ก่อให้เกิดแก่ชุมชนโดยตรง** มี 3 ประการ *ประการแรก* การมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูล และแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันเพื่อจัดทำแผนที่ภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชน กระบวนการดังกล่าวทำให้ผู้ที่อยู่อาศัยในชุมชนตระหนักถึงภูมิทัศน์วัฒนธรรมในชุมชนของตนยิ่งขึ้น *ประการที่สอง* คือ ผู้นำชุมชนและหน่วยงานท้องถิ่นได้นำแนวทางการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมไปประยุกต์ปฏิบัติใช้ในชุมชนตนเองและ *ประการสุดท้าย* คือ ผู้นำชุมชนได้รับมอบแผนที่ภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชนไผ่ขื่อน้ำ ไปใช้เป็นสื่อในการประชาสัมพันธ์เส้นทางการเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นสำหรับเด็กและเยาวชนในชุมชน และผู้มาเยี่ยมชมชุมชนไผ่ขื่อน้ำ ซึ่งเป็นข้อมูลพื้นฐานเชิงลึกที่สามารถนำไปพัฒนาต่อยอดให้เกิดประโยชน์เชิงพานิช ในการพัฒนาเส้นทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชนไผ่ขื่อน้ำ

❖ **ประโยชน์จากการพัฒนาเครื่องมือเก็บข้อมูลภาคสนาม** ซึ่งเป็นผลพลอยได้จากกระบวนการเรียนรู้นอกชั้นเรียน โดยสร้างรูปแบบกิจกรรม "สถาปนิกเดินดิน" ซึ่งเกิดจากการประยุกต์และพัฒนาจาก เครื่องมือมนุษยวิทยาเดินดิน ของนายแพทย์โกมาตร จึงเสถียรทรัพย์ (2545) โดยใช้

การบูรณาการการเรียนการสอนศาสตร์ทางสถาปัตยกรรมและผังเมืองร่วมกับการศึกษาวิจัยพื้นที่เชิงลึกซึ่งเป็นนวัตกรรมการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ ทางสถาปัตยกรรมศาสตร์ที่น่าสนใจ ซึ่งกระบวนการดังกล่าวนำไปสู่การเรียนรู้ร่วมกันระหว่าง 3 ภาคส่วนหลัก ได้แก่ *ภาคสถาบันการศึกษา* แก่ทั้งผู้วิจัย และนิสิตนักศึกษา ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการนำเสนอแนวคิดมุมมองทางวิชาการในการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรม *ภาครัฐ* ได้แก่ หน่วยงานท้องถิ่น โดยเฉพาะองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งเป็นหน่วยหลักในการนำแนวคิดไปประยุกต์ปฏิบัติใช้บริหารจัดการและพัฒนาในระดับพื้นที่โดยตรง และประการสำคัญ คือ *ภาคชุมชน* ซึ่งเป็นเจ้าของภูมิทัศน์วัฒนธรรมโดยตรง ในการตระหนักถึงความสำคัญและเข้าใจคุณค่าของภูมิทัศน์วัฒนธรรมในชุมชนของตนเอง ความร่วมมือของทั้งสามภาคส่วน ล้วนแล้วแต่เป็นองค์ประกอบในการพัฒนาแนวทางเพื่อบริหารจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชนอย่างเหมาะสมในระยะยาว

❖ **ประโยชน์เชิงวิชาการผ่านการถอดบทเรียนจากการวิจัยอย่างบูรณาการ** โดยการศึกษาวิจัย และการถ่ายทอดองค์ความรู้แก่สาธารณะ ก่อให้เกิดประโยชน์เชิงวิชาการหลายลักษณะ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้เผยแพร่ผลการศึกษาวิจัยใน 3 ลักษณะ *รูปแบบแรก* คือ การนำผลการศึกษาไปปรับปรุงและพัฒนาเนื้อหาสาระการเรียนการสอน ในรายวิชาการออกแบบและวางผังเมือง *รูปแบบที่สอง* คือ การเผยแพร่ผลการศึกษาวิจัยในรูปแบบการตีพิมพ์เผยแพร่ และนำเสนอในการประชุมวิชาการ และ*รูปแบบที่สาม* คือ การเผยแพร่แนวทางการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชน ในลักษณะโครงการบริการวิชาการ สำหรับประยุกต์ปฏิบัติใช้ในชุมชนริมน้ำอื่นๆ ซึ่งมีบริบทคล้ายคลึงกับชุมชนไผ่ขนาน นอกจากนี้การเก็บข้อมูลรูปแบบสถาปัตยกรรมพื้นถิ่น และการศึกษาองค์ประกอบภูมิทัศน์วัฒนธรรม เป็นกลไกส่วนหนึ่งในการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชุมชนและประเทศชาติ ซึ่งกระบวนการดังกล่าวมาทั้งหมดข้างต้น จึงเป็นการพัฒนาวิชาการเชิงบูรณาการ ระหว่างพันธกิจด้านการวิจัย กระบวนการเรียนการสอนนอกชั้นเรียน การบริการวิชาการแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ศึกษา รวมทั้งแนวทางการจัดการภูมิทัศน์วัฒนธรรมชุมชน ที่ช่วยทำนุบำรุงคงรักษาไว้ซึ่งมรดกวัฒนธรรม ล้วนแล้วแต่เป็นกระบวนการสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา การวิจัยและพัฒนา ให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประเทศชาติทุกภาคส่วนในระยะยาวอย่างแท้จริง